

Arrest

nr. 139 955 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 14 september 1998 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
- 1.2. Op 6 januari 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een onontvankelijkheidsbeslissing.
- 1.3. Op 25 augustus 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.
- 1.4. Op 6 oktober 2000 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing vermeld in punt 1.3. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een cassatieberoep in bij de Raad van State.
- 1.5. Op 22 december 2000 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.
- 1.6. Op 24 januari 2002 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep vermeld in punt 1.4. bij arrest nr. 102.884.
- 1.7. Op 11 december 2002 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.5. bij arrest nr. 113.518.
- 1.8. Op 25 april 2003 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.9. Op 11 augustus 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.
- 1.10. Op 4 maart 2004 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.
- 1.11. Op 16 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.
- 1.12. Op 27 november 2007 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.9. bij arrest nr. 177.285.
- 1.13. Op 3 augustus 2009 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.
- 1.14. Op 31 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.15. Op 23 juni 2010 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
- 1.16. Op 19 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.17. Op 20 juli 2010 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.
- 1.18. Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen

voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.19. Op 16 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. ontvankelijk is.

1.20. Op 18 januari 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.18. bij arrest nr. X.

1.21. Op 19 april 2012 dienen de verzoekende partijen nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.22. Op 4 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.21. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.23. Op 18 december 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een advies op ten aanzien van de tweede verzoekende partij alsook ten aanzien van de zoon van de verzoekende partijen.

1.24. Op 16 januari 2014 stelt de ambtenaar-geneesheer een bijkomend advies op ten aanzien van de zoon van de verzoekende partijen.

1.25. Op 21 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 19 juli 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor D. (...), E. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 16.01.2014 in gesloten omslag).

Er werden medische elementen aangehaald voor D. (...), F. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 18.12.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit het door de verzoekende partijen ingediende verzoekschrift blijkt dat zij de nietigverklaring wensen van de beslissing van 21 januari 2014, "*inhoudende een beslissing tot het ongegrond verklaren van het verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw. dat door verzoekers ingediend werd op 19 juli 2010, aan verzoekers betekend op 26 februari 2014*", doch geenszins van de beslissingen waarbij de verzoekende partijen bevolen worden om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zodoende is het voorwerp van onderhavig beroep beperkt tot de ongegrondheidsbeslissing van 21 januari 2014 betreffende de aanvraag van 19 juli 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum maken niet het voorwerp uit van onderhavig beroep, zodat ook niet dient te worden ingegaan op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2014.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.1. Na een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, stellen de verzoekende partijen dat het advies van de arts-adviseur verwijst naar de medische attesten van 2 november 2013 en van 6 december 2013 van dhr. Platteau om te stellen dat hun zoon lijdt aan esoforie, amblyopie en bilaterale congenitale paralis anterior cataract, dat op basis van deze gegevens de arts-adviseur besluit dat de aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte als voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen wijzen er op dat, hoewel hun kind lijdt aan bilaterale congenitale paralis anterior cataract, de arts-adviseur in zijn advies van 16 januari 2014 besluit dat er geen specifieke noden dienaangaande zijn.

Na een theoretisch betoog betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel, vervolgen de verzoekende partijen dat de verwerende partij dan ook nagelaten heeft met alle door de verzoekende partijen meegedeelde medische informatie rekening te houden bij de beoordeling van hun dossier, dat immers geenszins door de arts-adviseur een grondig onderzoek werd ingesteld naar de noodzakelijkheid van de chirurgische verwijdering van de cataract bij hun kind.

4.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond is waarbij zij verwijst naar de adviezen van de arts-adviseur van 16 januari 2014 en 18 december 2013 die als bijlage onder gesloten omslag werden gevoegd.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.1.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.1.4. Waar de verzoekende partijen aangeven dat hoewel hun kind lijdt aan 'bilaterale congenitale anterior cataract', de arts-adviseur in zijn advies van 16 januari 2014 besluit dat er dienaangaande geen specifieke noden zijn, toont zij het kennelijk onredelijk karakter van deze overweging van de arts-adviseur niet aan nu uit de door hen voorgelegde medische stukken van 22 november 2013 en 6 december 2013 betreffende de 'bilaterale congenitale anterior cataract' van hun zoon, niet blijkt dat de behandelende arts van de zoon van de verzoekende partijen betreffende het voornoemde ziektebeeld aangaf dat er specifieke noden zijn. Immers blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 22 november 2013 dat de behandelende arts op de vraag of er specifieke noden zijn in verband met de medische opvolging 'neen' antwoordt. Voorts gaan zij voorbij aan de overige motieven betreffende het voorgelegde ziektebeeld van hun zoon. De verwerende partij motiveert immers dat het genoemde ziektebeeld er in bestaat dat er aan beide ogen aangeboren tekenen zijn van cataract of lensverdichting/lensoptificatie, dat bij polaris anterior cataract de verdichting meevalt en deze gelocaliseerd is en dikwijls niet storend, dat het gaat om een aandoening die niet evolutief is en dit betekent dat er geen verslechtering optreedt in de tijd. In de bestreden beslissing kan verder gelezen worden dat de oogarts zelf aangeeft dat er geen complicaties zouden optreden bij stopzetten van de behandeling, dat de aandoening niet evolutief is en dat er geen specifieke noden zijn. Deze motieven, die steun vinden in de medische stukken die door de verzoekende partijen werden voorgelegd, worden geenszins door de verzoekende partijen weerlegd of ontkracht. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

Door het louter niet eens zijn met het advies van de arts-adviseur tonen de verzoekende partijen niet aan dat de arts-adviseur en de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld.

4.1.5. Voorts menen de verzoekende partijen dat de verwerende partij nagelaten heeft met alle door de verzoekende partijen meegedeelde medische informatie rekening te houden bij de beoordeling van hun dossier, doch laten na aan te geven met welke meegedeelde medische informatie de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij en de arts-adviseur met alle aangevoerde medische gegevens en aandoeningen rekening hebben gehouden, doch dat de arts-adviseur oordeelde dat deze aandoeningen niet kunnen weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij bij elke aangevoerde aandoening motiveert waarom deze niet kan weerhouden worden.

4.1.6. Waar de verzoekende partijen nog menen dat de aangevoerde bepalingen geschonden zijn doordat de arts-adviseur geen grondig onderzoek heeft ingesteld naar de noodzakelijkheid van de chirurgische verwijdering van de cataract bij het kind, wijst de Raad er op dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte medische gegevens geenszins blijkt dat er een noodzakelijkheid is van een chirurgische verwijdering van de cataract, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen onderzoek naar te hebben gevoerd. Artikel 9, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” Uit voorgaande bepaling volgt dat de arts-geneesheer een beoordeling dient te maken van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijke geachte behandeling. Gelet op het feit dat een verwijdering van de cataract niet vermeld werd in het standaard medische getuigschrift als een noodzakelijk geachte behandeling, integendeel werd er op gewezen dat er geen complicaties zouden optreden bij het stopzetten van de behandeling, dat de aandoening niet evolutief is en dat er geen specifieke noden zijn, diende de arts-adviseur geen onderzoek te voeren naar mogelijke behandelingen die niet in het medische getuigschrift beschreven staan als noodzakelijk geachte behandeling. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar een website waar mogelijke of eventueel noodzakelijke behandelingen van een aandoening beschreven worden.

4.1.7. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde informatie geen rekening heeft gehouden, noch dat zij de feiten niet correct heeft beoordeeld of zij op kennelijke onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Zij tonen evenmin aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

4.1.8. Een schending van de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.2.1. De verzoekende partijen wijzen er op dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en verwijzen naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij, verwijzend naar de adviezen, stelt dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat hun kind lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dat de bestreden beslissing dan ook niets motiveert betreffende het feit of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, dat uit het advies van de arts-adviseur, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat niet nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er mogelijks geen adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland, dat de arts-adviseur immers van oordeel is dat *‘verzoekers kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en er ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft’*. Zij menen dat een dergelijke motivering niet afdoende is, dat uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers niet kan afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de vreemdeling, derhalve met vastheid kan gesteld worden dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, dat bovendien uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is als een ziekte beschouwt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen afgeleid wordt uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). De verzoekende partijen menen dat, los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op concepten zoals deze gehanteerd door het EHRM, dat de bewoordingen ‘reëel risico’ en ‘een onmenselijke of vernederende behandeling’ van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet zeer nauw aansluiten bij artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van de verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM, dat het bijgevolg ook logisch is om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3

van het EVRM vallen. De verzoekende partijen betogen dat niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop stelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. De verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 waarin wordt gesteld dat de principes van artikel 3 van het EVRM van toepassing zijn op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. De verzoekende partijen menen dat het EHRM geenszins heeft uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging, dat uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het EHRM, bij zijn beoordeling van artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn, dat het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. De verzoekende partijen vervolgen dat hierbij allereerst dient vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met andere woorden, dat een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, dat in haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM het EHRM het volgende afweegt: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het land van herkomst en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en de zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand, dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene, dat het Hof oog heeft voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Voorts stellen zij nog dat het mogelijk is dat de factoren en omstandigheden die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot die schending, dat aldus het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van de betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder motiveert met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst. De verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM.

Volgens de verzoekende partijen blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. De verzoekende partijen wijzen er op dat de bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat er in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, dat de arts-adviseur in zijn advies stelt dat de medische problematieken in hoofde van hun kind geen verdere behandeling vereisen, zonder evenwel na te gaan of de ‘bilaterale congenitale palaris anterior cataract’ waaraan hun kind lijdt geen chirurgische verwijdering noodzaakt, dat de arts-adviseur er dan ook zonder enige motivering van uitgaat dat een eventuele chirurgische verwijdering van de ‘bilaterale congenitale palaris anterior cataract’ in Albanië zal kunnen worden uitgevoerd en dus niet heeft nagegaan of deze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst én bovendien of deze zorgen – indien zij aanwezig zouden zijn – (financieel) toegankelijk zijn voor hun kind.

4.2.2. Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar wat dienaangaande uiteengezet werd in punt 4.1.2.

4.2.3. Ook hier dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, zodat zij in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

4.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat de bestreden beslissing geen motivering geeft betreffende het feit of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat onder verwijzing naar de medische adviezen van 16 januari 2014 en 18 december 2013, gemotiveerd wordt dat derhalve uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

4.2.5. In zoverre de verzoekende partijen aangeven dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat niet nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er mogelijks geen adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland, dat de arts-adviseur immers van oordeel is dat *'verzoekers kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en er ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft'*, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat de door de verzoekende partijen geciteerde alinea, geenszins terug te vinden is in het advies van de arts-adviseur van 16 januari 2014.

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur in zijn advies van 16 januari 2014 dat betrekking heeft op de zoon van de verzoekende partijen, stelde dat er geen verdere behandeling nodig is, dat het gaat om een milde aandoening die zeker niet ernstig of levensbedreigend is, dat de aandoening op dit moment en in deze concrete casus geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en dat er ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst.

Uit vornoemd advies blijkt aldus duidelijk dat wel degelijk werd geoordeeld of er sprake is van een ziekte of een aandoening die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch werd vastgesteld dat er geen verdere behandeling nodig is. Gelet op het feit dat er geen behandeling nodig wordt geacht, kon de verwerende partij geen verder onderzoek verrichten naar de behandeling in het land van herkomst.

Uit het advies van 16 januari 2014 kan dan ook niet afgeleid worden dat uit het feit dat een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de vreemdeling wordt afgeleid dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

4.2.6. In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is als een ziekte beschouwt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen afgeleid wordt uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en dienaangaande een uitgebreid betoog voeren, dient de Raad vast te stellen dat nergens uit het advies van de arts-adviseur van 16 januari 2014, noch uit het advies van 18 december 2013 blijkt dat hij enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is als een ziekte beschouwd die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen afgeleid wordt uit rechtspraak van het EHRM, zodat hun kritiek dienaangaande niet dienstig is.

In zoverre de verzoekende partijen stellen dat het EHRM geenszins heeft uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging, wijst de Raad er opnieuw op dat geoordeeld werd dat er geen verdere behandeling nodig is, zodat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen verwijzen naar rechtspraak van het EHRM waarbij ingegaan wordt op de beoordeling van een schending van artikel 3 van het EVRM indien bij het aanwezig zijn van een bepaald ziektebeeld blijkt dat er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

4.2.7. In zoverre de verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar het feit dat arts-adviseur in zijn advies stelt dat de medische problematieken in hoofde van hun kind geen verdere behandeling vereisen, zonder evenwel na te gaan of de 'bilaterale congenitale palaris anterior cataract' waaraan hun kind lijdt geen chirurgische verwijdering noodzaakt, en dat de arts-adviseur er dan ook zonder enige motivering

van uitgaat dat een eventuele chirurgische verwijdering van de 'bilaterale congenitale paralis anterior cataract' in Albanië zal kunnen worden uitgevoerd en dus niet heeft nagegaan of deze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst én bovendien of deze zorgen – indien zij aanwezig zouden zijn – (financieel) toegankelijk zijn voor hun kind, herhaalt de Raad dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte medische gegevens geenszins blijkt dat er een noodzakelijkheid is van een chirurgische verwijdering van de cataract, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen onderzoek naar te hebben gevoerd of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd.

Uit artikel 9, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Uit voorgaande bepaling volgt dat de arts-geneesheer een beoordeling dient te maken van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijke geachte behandeling. Gelet op het feit dat een verwijdering van de cataract niet opgeven werd in het standaard medische getuigschrift als een noodzakelijk geachte behandeling, integendeel werd er op gewezen dat er geen complicaties zouden optreden bij het stopzetten van de behandeling, dat de aandoening niet evolutief is en dat er geen specifieke noden zijn, diende de arts-adviseur geen onderzoek te voeren naar mogelijke behandelingen (en hun beschikbaarheid en toegankelijkheid in het land van herkomst) die niet in het medische getuigschrift beschreven staan als noodzakelijk geachte behandeling.

4.2.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER